

JOAN HERNÁNDEZ MORA 1902-1984

Joan Hernández Mora neix a Maó a les nou i quaranta minuts del dia 27 d'octubre del 1902. És fill de Francesc Hernández Sanz, professor de l'Institut de Maó, i Ifigènia Mora Orfila, naturals de Maó i domiciliats al carrer Bonaire. Els avis paterns són Joan Hernández i Margarita Sanz; els materns, Bartomeu Mora i Ifigènia Orfila, tots naturals de Maó. Li posen el nom de Joan, Francesc, Bartomeu i Florenci.¹

Descendent d'una família d'artistes, no hereta aquesta qualitat dels seus familiars, però sí que el podem considerar digne hereu del seu progenitor en les facetes d'investigador, historiador i protector del patrimoni menorquí. Així, després de cursar els estudis de batxillerat a Maó, segueix les inclinacions familiars i es matricula a la Facultat de Filosofia i Lletres de Barcelona, per passar després a Madrid, on es llicencia en Història l'any 1921.

En tornar a l'illa, exerceix com a professor a l'institut de batxillerat, del qual arriba a ser director durant la Guerra Civil. Dotze anys d'inhabilitació li fan abandonar la història de manera professional, si bé aprofita aquest temps per estudiar i llicenciar-se en Dret a la Universitat de Barcelona. Pràcticament no arriba a exercir mai d'advocat, ja que l'any 1954 torna a la docència, en aprovar les oposicions a Llengua i Literatura, que el destinen a Eivissa. Un any més tard aconsegueix tornar a Menorca, per impartir classes de literatura a l'institut maonès, ja de manera definitiva, fins a la seva jubilació l'any 1972.

Més enllà de l'activitat docent, Joan Hernández Mora du a terme —ja de molt jove— una intensa activitat cultural: ateneista, periodista, activista a favor de la llengua catalana i investigador històric. Aquesta última faceta, encaminada més a la preparació i assessorament d'estudiants i investigadors que a la publicació del propi saber. Així i tot, les seves publicacions són abundants. Escriu alguns llibres i opuscles, entre els quals destaquen l'obra *Prehistòria de Menorca* i les exhaustives investigacions sobre menorquins il·lustres, en especial les de Josep M. Quadrado i Mateu Orfila. Però és prolífic, sobretot, en articles i col·laboracions a la premsa i en diferents publicacions periòdiques.

El reconeixement a tots aquests mèrits queda plasmat en la seva pertinença a les reials acadèmies de Belles Arts de San Fernando i de la Història, de Madrid; a la de Bones Lletres, de Barcelona, i a la de Belles Arts de Sant Sebastià, de Palma.

Interessat a conservar qualsevol document històric sobre Menorca, forja una valuosa col·lecció, formada per abundant documentació gràfica i bibliogràfica, així com objectes i mobles d'origen menorquí, que llega a Maó, fet que li suposa rebre el màxim guardó municipal, la Medalla d'Or de la ciutat.²

Joan Hernández Mora mor a Madrid el 15 d'octubre del 1984. L'Ajuntament de Maó l'havia nomenat Fill Il·lustre el 4 de juny de 1981.³

---

¹ Llibre 28 de naixements, foli 93. Registre Civil de Maó

² Llibre d'actes de Ple de 1983. AMM

³ Llibre d'actes de Ple de 1981. AMM

JOAN HERNÁNDEZ MORA 1902-1984

Joan Hernández Mora nace en Mahón a las nueve y cuarenta minutos del día 27 de octubre de 1902. Es hijo de Francesc Hernández Sanz, profesor del instituto de Mahón, y de Ifigenia Mora Orfila, naturales de Mahón y domiciliados en la calle Bonaire. Los abuelos paternos son Joan Hernández y Margarita Sanz; los maternos, Bartomeu Mora e Ifigenia Orfila, todos naturales de Mahón. Le ponen el nombre de Joan, Francesc, Bartomeu y Florenci.⁴

Descendiente de una familia de artistas, no hereda esta calidad de sus familiares, pero sí lo podemos considerar digno heredero de su progenitor en las facetas de investigador, historiador y protector del patrimonio menorquín. Así, después de cursar los estudios de bachillerato en Mahón, sigue las inclinaciones familiares y se matricula en la Facultad de Filosofía y Letras de Barcelona, para pasar después a Madrid, donde se licencia en Historia en 1921.

Al volver a la isla, ejerce como profesor en el instituto de bachillerato, del que llega a ser director durante la Guerra Civil. Doce años de inhabilitación le hacen abandonar la historia de manera profesional, si bien aprovecha este tiempo para estudiar y licenciarse en Derecho en la Universidad de Barcelona. Prácticamente no llega a ejercer nunca de abogado, ya que en 1954 vuelve a la docencia, al aprobar las oposiciones a Lengua y Literatura, que lo destinan a Eivissa. Un año más tarde consigue volver a Menorca, para impartir clases de literatura en el instituto mahonés, ya de manera definitiva, hasta su jubilación en 1972.

Más allá de la actividad docente, Joan Hernández Mora lleva a cabo -ya de muy joven- una intensa actividad cultural: ateneísta, periodista, activista a favor de la lengua catalana e investigador histórico. Esta última faceta, encaminada más a la preparación y asesoramiento de estudiantes e investigadores que a la publicación del propio saber. Aun así, sus publicaciones son abundantes. Escribe algunos libros y folletos, entre los que destacan la obra *Prehistoria de Menorca* y las exhaustivas investigaciones sobre menorquines ilustres, en especial las de Josep M. Quadrado y Mateu Orfila. Pero es prolífico, sobre todo, en artículos y colaboraciones en la prensa y en diferentes publicaciones periódicas.

El reconocimiento a todos estos méritos queda plasmado en su pertenencia a las Reales Academias de Bellas Artes de San Fernando y de la Historia, de Madrid; a la de Buenas Letras, de Barcelona, y a la de Bellas Artes de San Sebastián, de Palma.

Interesado en conservar cualquier documento histórico sobre Menorca, forja una valiosa colección, formada por abundante documentación gráfica y bibliográfica, así como objetos y muebles de origen menorquín, que lega a Mahón, lo que le supone recibir el máximo galardón municipal, la Medalla de Oro de la ciudad.⁵

Joan Hernández Mora muere en Madrid el 15 de octubre de 1984. El Ayuntamiento de Mahón lo había nombrado Hijo Ilustre el 4 de junio de 1981.⁶

---

⁴ Libro 28 de nacimientos, folio 93. Registro Civil de Mahón

⁵ Libro de actas de Pleno, 1983. AMM

⁶ Libro de actas de Pleno, 1981. AMM

JOAN HERNÁNDEZ MORA 1902-1984

Joan Hernández Mora was born in Mahon at twenty to ten in the morning of 27th October 1902. He was the son of Francesc Hernández i Sanz, a teacher at Mahon High School, and of Ifigènia Mora i Orfila, both from Mahon and living in Bonaire street. The paternal grandparents were Joan Hernández and Margarita Sanz; the maternal grandparents, Bartomeu Mora and Ifigènia Orfila, also from Mahon. He was given the names of Joan, Francesc, Bartomeu and Florenci.⁷

Although he came from a family of artists, he did not inherit this quality from them, but he was certainly considered a worthy successor to his parents as a researcher, historian, and patron of Minorcan heritage. After completing his high school studies in Mahon, he followed the family vocation and enrolled at the Faculty of Philosophy and Arts in Barcelona; he continued his studies in Madrid where he graduated in History in 1921.

When he returned to the island, he held the post of lecturer at the High School where he became principal during the Civil War. Twelve years of incapacitation meant that he had to give up history on a professional basis, but he did, however, take advantage of this time to study and graduate in law at the University of Barcelona. He never actually practised as a lawyer because, in 1954, he returned to teaching; he passed the entrance examinations in Language and Literature, and was posted to Ibiza. He was able to return to Minorca a year later where he taught literature at the High School in Mahon until his retirement in 1972.

Apart from his teaching activities, Joan Hernández Mora carried out —whilst he was very young— an intense cultural activity: he was a member of cultural associations, journalist, lobbyist in favour of the Catalan language, and historical researcher. This last aspect directed him more towards the training and assessment of students and researchers, rather than to the publication of his own knowledge. In spite of this, he published many works. He wrote several books and brief treatises, one of the most important being the work *Prehistòria de Menorca* and made extensive research into illustrious Minorcans, especially Josep M. Quadrado and Mateu Orfila. But above all, he produced many articles and contributions for the press and for different periodical publications.

Recognition of all these achievements meant that he belonged to the royal academies of Fine Arts of San Fernando and History of Madrid ; that of Fine Arts, in Barcelona, and also in that of Fine Arts of Sant Sebastià, in Palma.

He was interested in the conservation of any historical document referring to Minorca, and built up a valuable collection made up of many graphic and bibliographic documents, as well as objects and furniture of Minorcan origin, which he gave to the town of Mahon. This meant that he received the highest municipal award, that of the Gold Medal of the Town.⁸

Joan Hernández Mora died in Madrid on 15th October 1984. The City Hall of Mahon had named him Distinguished Minorcan Citizen on 4th June 1981.⁹

---

⁷ Birth Registry number 28, page 93. Register Office of Mahon

⁸ Book of Plenary Sessions, 1983. AMM

⁹ Book of Plenary Sessions 1981. AMM